

Що не день, то субота (скорочено)

Пауль Маар

Пауль Маар

Що не день, то субота

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

5 травня. СУБОТА

У неділю в пана Пляшкера не було ніякого діла. Надворі яскраво світило сонце. Понеділок, як і завжди, був по неділі. У вівторок до пана Пляшкера раптом постукали в двері. Пані Моркван, господиня будинку, де він квартирував, обурилась, що до нього прийшов гість, пан Вівторакус. Вівторакус був шкільним приятелем Пляшкера і приніс цілу торбу раків. Середа, як і завжди, припала на самісіньку середину тижня. У четвер була велика гроза і чотири рази розкотисто прогримів грім. Це змусило пана Пляшкера насторожитись. Настала п'ятниця. Йдучи на роботу, пан Пляшкер знайшов п'ятака, що лежав догори орлом, і подумав, що це може віщувати якусь приємну несподіванку. Так воно й сталося – того дня пана Пляшкера відпустили з роботи. І ось тепер пан Пляшкер сидить у себе в кімнаті і, хвилюючись, чекає, що ж йому принесе субота.

Пан Пляшкер – чоловік сумирний і люб'язний. Він терпіти не може сварок. До того ж він побоюється пані Моркван. Вона хазяйка кімнати, яку він винаймає. Чоловік боявся, що вона може виселити його, коли їй заманеться.

Пані Моркван зайшла у його кімнату і почала прибирати. Тим часом Пляшкер вийшов погуляти. Був чудовий суботній ранок, яскраво сяло сонце, і він радів, що не чує лайливих слів господині. На розі юрмилися люди і щось розглядали. Дехто вважав, що то тварина, дехто – що то дитина. Істота усіх ображала, а коли пан Пляшкер таки просунувся ближче, побачив ось кого. Обличчя ясно-зелене з великими синіми цятками. З-під рудого волосся, що стирчить, неначе голки на їжаку, виглядають двоє відстовбурчених вух. Рот такий великий, що аж кортить назвати його пащею; замість носа – рухливий хоботець із круглим п'ятачком на кінці. Руки й долоні – як у звичайної дитини, а от ноги дуже схожі на жаб'ячі лапи. Груді й живіт зелені й гладенькі, а на спині руда шерсть, як у молодого орангутанга.

Ніхто не знав, що воно таке, але у голові пана Пляшкера блискавкою промайнули події останнього тижня: у неділю – ніякого діла і сонце цілісінький день, понеділок був по неділі, у вівторок – Вівторакус і раки, у середу – середина тижня; у четвер – гроза і грім чотири рази, у п'ятницю – п'ятак догори орлом і вільний день, а сьогодні – субота... У суботу – Суботик! "Ти – Суботик! От хто ти такий!", – сказав чоловік. Загадкове створіння спитало чоловіка, звідки він знає. "Треба вміти логічно мислити", – відповів

Пляшкер. Суботик швидко й спритно, видряпався по ногах і животі пана Пляшкера, зручно всівся йому на руки й сказав: "Відразу видно, що мій тато вміє логічно мислити. А от ви не вмієте! Ви всі дурні!" Люди обурилися і розійшлись.

Пляшкер залишився на вулиці сам – із Суботиком на руках. Чоловік не на жарт розгнівався, що істота називає її татком. Йому дуже хотілося скинути з себе Суботика, але той вчепився міцно-міцно і, здавалося, ось-ось заплаче. "Таж у нас так заведено! Той, хто впізнає Суботика, мусить узяти його до себе додому. І годувати", – говорив Суботик.

Пляшкер не встиг і оком кліпнути, як Суботик відгриз увесь комір його піджака і взявся за інші речі. Виявилося, що коли Суботику наказувати чогось не робити, він не слухається, а от коли попросити, то слухається. Чоловік погодився забрати Суботика додому, але не знав, як приховати від пані Моркван. Потім він придумав пронести Суботика у великому рюкзаку на плечах. Пані Моркван здалося, що коли пан Пляшкер проходив з рюкзаком, то проспівав тонюсіньким голоском: "Пані Шморкван, пані Шморкван". Жінка не здогадувалася, що це співав Суботик.

Залишившись у кімнаті разом з Суботиком, Пляшкер висловив бажання смачно пообідати. "А що б вам хотілося на обід?" – запитав Суботик. Чоловік сказав, що хоче смажене курча з картоплею, а на десерт – морозива. І майже тієї ж миті у двері постукали. Зайшла пані Моркван і принесла їжу, яку побажав Пляшкер.

6 травня. НЕДІЛЯ

У неділю зранку пана Пляшкера розбудив Суботиків спів. Чоловік пригадав усе: вчора він привів сюди цю загадкову істоту, цього голосистого Суботика, якого тепер не може спекатися. Пляшкер просив не шуміти, бо може почути пані Моркван і зайти до них. Суботик відповів, що вона не зайде, бо він замкнув кімнату. Пляшкер попросив віддати ключ від кімнати, і між ними почалася боротьба. Пані Моркван почула шум і почала сваритися під дверима. Суботик так майстерно вдавав голос пана Пляшкера, що пані Моркван не помітила б різниці, навіть якби була в кімнаті. Тож Суботик називав її п'яною пані Шморкван, сварився, що має право зачиняти двері, бо сплачує квартплату. Жінка після всіх цих неподобств сказала, що сьогодні обіду не дасть.

Потім Суботик згриз кошика на папери, квіти, що стояли у вазі і почав приглядатися до грубки. Нарешті Пляшкер попросив нічого не чіпати і не їсти. Він пожалівся Суботику, що пані Моркван весь час до нього присікується, аж часом хочеться загнати її аж на шафу. "Ви справді цього хочете, тату? Чудова думка!" – сказав Суботик. Пляшкер запропонував Суботику прогулянку за місто. Суботик миттю заліз у рюкзак і заспівав. Пляшкер скрадався навшпиньки коридором і раптом став як укопаний. Він не вірив своїм очам: у коридорі на великій шафі сиділа пані Моркван з ганчіркою в руках. Господиня попросила подати драбинку.

Надворі Пляшкер випустив Суботика. Малий кинувся їсти камінці, а Пляшкер попросив сидіти тут, поки він піде до лісової кав'ярні. Пан Пляшкер пройшов багато, поки добувся до лісової кав'ярні. Він замовив обід, попоїв і поринув у роздуми. Він думав про те, що Суботик завжди зчиняє галас, ніколи не може втримати язика за

зубами і вгамувати його несила. І про те, що пані Моркван неодмінно вижене його з дому, коли побачить Суботика. І ще про те, що Суботик з'їв навіть його кошика на папери та вазу з квітами. Подумавши про все це, пан Пляшкер вирішив спекатися Суботика. Він вийшов з кав'ярні через задні двері, пішов лісом, накинув величезного круга і зайшов до міста з протилежного боку. Аж надвечір дістався він додому, втомлений і змучений докорами сумління. Тихесенько відімкнув він надвірні двері, прохопився до своєї кімнати, замкнувся й ввімкнув світло. Тоді роздягся, накрутив будильник і відгорнув ковдру на ліжку. На подушці спав Суботик! Малий сказав, що вікно було відчинене, от він й уліз, з'ївши ручку від вікна! Що тут було робити? Пан Пляшкер вимкнув світло, і обидва вони швидко заснули.

7 травня. ПОНЕДІЛОК

У понеділок уранці Суботика і пана Пляшкера розбудив будильник. Пляшкер мусив йти на роботу, а Суботик мріяв піти в універмаг, бо не мав одягу. Пляшкер висловив бажання, що хотів би лишитися вдома. Але що з того! Він швидко зібрався, вийшов із дому і поїхав трамваєм на роботу. Контора була зачинена. Пан Пляшкер попрямував до будинку, де жив його шеф пан Обердубер. Шефа він застав серед страшного безладу. Чоловік не міг знати ключа від контори, тож відпустив Пляшкера додому.

Суботик аніскілочки не здивувався з того, що пан Пляшкер повернувся. Він вискочив із шафи й заверещав: "Ми підемо в універмаг!" Він заліз у рюкзак, пан Пляшкер завдав рюкзак на плечі, і ось так удвох вони поїхали трамваєм до універмагу.

Спочатку якийсь продавець хотів допомогти вибрати одяг для Суботика, та ніякі речі не підходили. Крім того, Суботик почув рекламу голландського сиру, вкрав величезну головку, не знаючи, що потрібно заплатити. Пан Пляшкер владнав ситуацію, пояснивши, що хлопчик зроду ще не був в універмазі. Згодом Суботик змусив продавця звертатися до нього "ваша величносте". Малий зіпсував кілька костюмів, роздерши їх навпіл по всій довжині, коли глибоко вдихав. Шукати костюм для Суботика взявся завідувач секції. Підбір одягу давався тяжко, нарешті, завідувач приніс гумовий водолазний костюм. Гума ж бо розтягується. До того ж, він був вогнетривкий. Суботик спитав, навіщо потрібен вогнетривкий водолазний костюм, де ж тут горить? "Осьдечки горить, ось тут!" – роздратовано відповів завідувач секції і постукав себе пальцем по лобі. Тоді Суботик почав кричати: "Горить!". В універмазі зчинилася справжня веремія. Скрізь лунали вигуки: "Пожежа! Пожежа!". Один продавець не розгубився і ввімкнув сигнальний пристрій; другий прибіг із гумовим шлангом у руках. Почалася така веремія і товкотнеча в універмазі, що пан Пляшкер схопив Суботика за руку і потяг крізь натовп надвір. Коли вони вийшли на вулицю, до універмагу під'їхали дві поліційні машини і сім пожежних. "Тату, я, звичайно, уявляв собі, що в універмазі має бути дуже весело. Але що там може бути аж та-а-к весело, я навіть і не мріяв!", – говорив Суботик.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

8 травня. ВІВТОРОК

У вівторок уранці пан Пляшкер знову збирався на роботу і просив Суботика сидіти тихо, щоб його не побачила пані Моркван. "Нехай бачить! Я вже великий. Он у мене навіть костюм є", – з гордістю сказав Суботик. Пан Пляшкер помітив, що Суботик виріс, бо позавчора був набагато менший. "Суботики за день виростають так, як інші діти за цілий рік", – пояснив малий. Пляшкер радів, що вони купили гумовий костюм, бо гума розтягується. Чоловік вирішив познайомити Суботика з пані Моркван.

На кухні вони приготували собі сніданок. Пані Моркван у цей час звичайно ще спала. Але сьогодні не встигли пан Пляшкер і Суботик сісти за стіл, як двері розчинились і на кухні з'явилася господиня. У цей час Суботик уже сидів під столом. Звідти він почав кликати: "Пані Шморкван! Пані Шморкван!". Пані Моркван накинулася на свого квартиранта, а потім схопила Суботика за чуба й витягла на середину кухні. Він представився: "Робінзон Пляшкер – небіж пана Пляшкера" Пан Пляшкер пообіцяв, що заплатить більше за кімнату, тож жінка дозволила Суботику жити тут. Вона попросила малого помитися, бо ж усе обличчя в якихось синіх цятках. Суботик відразу побіг до ванни, набрав цілий рот води, а коли пані Моркван спитала, чому він так надимає щоки, поманив її до себе і фуркнув на господиню водою.

Пан Пляшкер приніс рушника й подав його пані Моркван. А тоді зайшов до своєї кімнати, взяв портфеля й вийшов надвір. Але за дверима враз ніби щось згадав. Усміхаючись, він повернувся в будинок, прочинив двері на кухню й чемно мовив: "До побачення, пані Моркван! Бувайте здоровенькі, пані Моркван! Моє шанування, пані Моркван!"

Пан Пляшкер їхав трамваєм, коли раптом почув позаду сварку кондуктора і Суботика. Малий так хотів потрапити на роботу до татка, що слідкував за ним. Щоб уникнути конфлікту з кондуктором, Пляшкер схопив Суботика, і вони вийшли на наступній зупинці. Пан Пляшкер залишив Суботика на дорозі, а сам пішов на роботу.

Двері контори були замкнені. Пан Пляшкер, як і напередодні, прийшов до помешкання свого шефа – пана Обердубера. Пан Пляшкер підказав шефу, що ключ від письмового столу може бути у кишені штанів. Шеф знайшов там ключ і відімкнув стіл, де зберігав ключ від контори.

У конторі стояв великий дубовий письмовий стіл зі шкіряним кріслом і маленький столик із дерев'яним стільчиком. У шкіряне крісло сів шеф, а на дерев'яний стільчик – пан Пляшкер. І обидва взялися до роботи. Пан Обердубер виписував рахунки, а пан Пляшкер перевіряв, чи все шеф правильно підрахував. Потім пан Пляшкер складав кожен папірець удвоє і заклеював його в конверт. Шеф виконував свою роботу з допомогою арифмометра, а панові Пляшкеру всі обрахунки доводилося робити подумки. Не диво, що купа рахунків на столі пана Пляшкера дуже швидко більшала, тоді як шефові нічого було робити. З нудьги він бгав папір у кульки й намагався, не встаючи з місця, вкинути кульку в кошик на папери, що стояв віддалеки. Здебільша він улучав у кошик, але вряди-годи кулька пролітала мимо. Тоді її мусив підіймати пан Пляшкер.

От і сьогодні, у вівторок, шеф просидів у конторі яких години дві, а тоді підвівся і пішов до кав'ярні пити соки. Поки він там сидів, пан Пляшкер міг працювати швидше, бо ніхто йому не заважав. Він так заглибився в роботу, що навіть не помітив, як зайшов Суботик і накинувся на папери. Згодом виявилося, що Суботик дуже добре обчислює. Він швидко виконав роботу татка, а потім перевів стрілку годинника на 17.00. Коли повернувся пан Обердубер, то здивувався, що вже така пізня година. Суботик непомітно підкрався до шефа і спритно витяг у нього з кишені камізельки годинника. Миттю переставив стрілки на п'яту годину і нечутно поклав годинника назад у кишеню. За мить пан Обердубер тремтячими пальцями витяг із кишені того самого годинника за ланцюжок, подивився на циферблат і простогнав: "Справді п'ята година! Оце дивина! А я ладен був присягнутися, що тепер не більше дванадцятої!" Робочий день був завершений, і шеф відпустив пана Пляшкера додому. Татко і Суботик пішли гуляти до парку і гуляли аж до пізнього вечора.

9 травня. СЕРЕДА

У середу Суботик знову розбудив пана Пляшкера голосним співом. Пан Пляшкер підвівся і почав сварити Суботика за те, що він реве, наче сирена. За якусь мить у двері вже грюкала пані Моркван. Вона наказувала відімкнути двері, а Пляшкер хоробро відповів: "Якщо людина платить за кімнату, то вона має право й замкнутися в ній!". "Дуже добре, тату! – прошепотів Суботик. – Ви вже дечого навчилися!". Пляшкер попросив Суботика хоча б на день піти до школи. "Що за дивне прохання?! Дивне-дивнуще!" – пробурчав Суботик. Проте одягнувся, причепурився і помчав до школи.

Коли старший учитель пан Злобер зайшов до класу, там панувало неабияке пошвавлення, бо в класі був новачок. Пан Злобер вів себе грізно і весь час кричав. Суботик сидів собі за першою партою, і вчитель запитав, хто його тут посадив, адже не можна сідати, куди тобі заманеться. Та виявилося, що у класі вільне тільки те одне місце, а вчитель просто хотів повихвалитися своєю владою.

Суботик не розумів, чому у класі не можна сміятися. І він засміявся так, що рот його розтягся до самісіньких вух. Усі діти також засміялися – так на них уплинув сміх Суботика. "Тихо!" – загорлав старший учитель Злобер. Він запитав Суботика, чому на ньому такий дивний костюм. Суботик пояснив, що інші костюми на ньому деруться. "Деруться? – перепитав старший учитель пан Злобер. – Як же це вони "деруться"?" Суботик, схопивши пана Злобера за рукав піджака, щосили смикнув його. Піджак роздерся. "Зрозумів тепер, як?" – спитав Суботик. Вчитель відразу вигнав Суботика з класу. Суботик неквапом попрямував до дверей. Там він зупинився і кинув через плече: "Я й сам не залишився б у твоєму класі. Чого може навчити учитель, який уміє лише гримати на учнів, не відповідає на найпростіші запитання і забороняє сміятися?!" Добре, що Суботик устиг вчасно зачинити за собою двері. Пан Злобер схопив зі столу книжку і шпурнув у нього.

Суботик неквапно пройшов довгим коридором і зупинився біля дверей, із-за яких долинав голосний сміх. Він зайшов туди і побачив, що урок географії проводить дівчинка. Суботик знайшов собі вільне місце й сів. Дівчинка тим часом пояснювала

дітям, як виникають хмари. Якщо хтось із учнів чогось не розумів, вона пояснювала докладніше, а інші учні допомагали їй. Коли вона щось питала, вони дружно зводили вгору руки: кожен хотів показати, що він усе добре зрозумів. Згодом Суботик побачив, що справжній учитель сидить за останньою партою. Сусід по парті пояснив Суботику, що кожен, хто хоче, може бути за вчителя. І тільки якщо схибить у чомусь або не знатиме, що казати далі, йому на допомогу приходить справжній учитель і пояснює все сам.

Суботик теж хотів побути в ролі вчителя. Та він почав вести себе, як учитель Злобер і розсмішив учнів. Потім він почав урок віршування. Учні гуртом складали вірші, кожний по рядку. Згодом усі спробували скласти віршем якусь історію. Такі ідею підкинув учитель. У кінці уроку вчитель похвалив Суботика.

Трохи згодом Суботик неквапом прийшов додому. Малий розповів татові, що був у школі, вчився у багатьох вчителів, та найкращим виявився той, хто провів сьогодні урок віршування. Це був маленький товстунчик з рудою щетиною. І на ньому був водолазний костюм.

10 травня. ЧЕТВЕР

У четвер пан Пляшкер не йшов на роботу. Він вирішив провалятися весь день у ліжку. Він довго й уважно дивився на Суботика. Як він виріс! Крім того, щоденне вмивання дало свої наслідки: сині цятки майже повністю зникли з обличчя. Чоловік був голодний, і Суботик хотів добути йому їжі. Він навіть придумав Пристрій для Подавання Ковбаси та Хліба. Для цього йому знадобилася щітка з довгим держакom і маленький кошик, черевик, портфель з важкими книжками, пляшка, мотузка. Суботик виліз з вікна на вулицю. Не минуло й чверті години, як він повернувся під вікно з харчами. Підтягнувши до себе кошик, він поклав у нього ковбасу й хліб. Тоді застромив два пальці в рот і неголосно свиснув. Пан Пляшкер почув той посвист. Це був знак: він мав покликати "пані Шморгван!". Ця витівка здавалася йому безглуздою. Проте Суботик свистів під вікном дедалі гучніше. І тоді пан Пляшкер подумав: "Якщо пані Моркван почує свист, вона все одно почне лаятися, а якщо так, то можна й гукнути!" Він вигукнув: "Пані Шморгван! Пані Шморгван!" І причаївся в ліжку, чекаючи, що буде далі. Почувши вигук, пані Моркван кинулася до дверей кімнати пана Пляшкера з лайкою. Розлютившись, господиня засмикала за ручку замкнених дверей – і в такий спосіб пустила пепекаха в рух!

Отже, пепекаха спрацювала. Коли пані Моркван натиснула в коридорі на ручку дверей, у кімнаті – з іншого боку дверей – зісковзнув покладений на ручку черевик. А що черевик був прив'язаний до люстри, то він не впав на підлогу, а хитнувся, неначе маятник, і штовхнув стілець, ніжка якого стояла на пляшці. Стілець упав і зачепив держак щітки. Щітка впала, а портфель, що стояв на ній, гепнувся на підлогу. Отже, кінець мотузка, прив'язаний до ручки портфеля, теж опинився на підлозі, а інший кінець піднявся вгору, і таким чином прив'язаний до нього кошик із ковбасою та хлібом повис у вікні на рейці для гардин. Пан Пляшкер, зачепивши кошик ціпком, дуже легко притяг його до себе. А трохи згодом Суботик заліз вікном до кімнати й запитав, чи

добре спрацювала пепекаха.

Суботик пішов погуляти на дитячий майданчик і в пісочниці їв пироги з піску. Діти дуже раділи, що комусь смакували їхні пироги, та кілька матерів вигнали Суботика до старших дітей, щоб не коїв тут дурниць. Суботик ображено струсив пісок з костюма й попрямував до гірки. Там він почав сваритися з найгорлатішим і найкремезнішим хлопчиком на ім'я Губерт. Хлопець щоразу вирішував, чия настала черга з'їжджати з гірки. І вирішував не завжди справедливо. Губерт замахнувся ногою, щоб нанести Суботикові удар, але той спритно ухилився від удару і схопив Губерта за ногу. Губерт застрибав на одній нозі, силкуючись вирвати другу з рук Суботика. Отак стрибаючи, він утратив рівновагу і впав. Усі діти зареготали. Губерт викликав Суботика на змагання. Спершу сам з'їхав долілиць з гірки, а потім сказав Суботику, щоб теж так зробив. Суботик теж виліз на дитячу гірку, ліг горілиць і з'їхав униз головою вперед. Але це ще не все! Опинившись знизу, він ступив кілька кроків навспак, а тоді розігнався і шугнув тією ж таки доріжкою долічерева вгору. Усі діти заплескали в долоні куди дужче, ніж перед тим Губертові. Губерт пригрозив, що покличе старшого брата, а Суботик збрехав, що має 5 братів–боксерів, які саме готуються до чемпіонату Європи з боксу. Тоді Губерт почав насміхатися з водолазного костюма. Суботик розповів, що носить такий костюм, бо полював на акул у Тихому океані з татом Пляшкером. Суботик брехав, що тато – штурман на величезному кораблі, а капітана звати Обердубер, а ще на кораблі є куховарка, її звати баба Моркван. Суботик похвалився, що переміг людожера Злобера, який тепер живе у ванні в баби Моркван. Суботик скінчив свою розповідь і, насилу стримуючи сміх, побіг додому.

11 травня. П'ЯТНИЦЯ

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Суботик витяг із письмового столу велику шухляду, поставив її долі й усівся в ній, неначе у човні. Веслуючи ціпком у повітрі, він завів нову пісню про людожера Злобера. Пан Пляшкер прокинувся від співу. Малий вмовив пана Пляшкера послухати вірша "Удакак і Лидокорк". Татко похвалив Суботика, а потім попросив засунути шухляду назад у письмовий стіл. Суботик відразу й узявся до діла. Раптом пан Пляшкер побачив, що з обличчя малого зникли майже всі цятки, лишилися дві чи три. Суботик сказав, що пан Пляшкер сам вивів цятки своїми бажаннями, коли казав "прошу тебе". Суботик попередив, що коли не залишиться жодної цятки, татко його вже ні про що не зможе попросити. "Ти хочеш сказати, що досі ти виконував усі мої бажання та прохання?" – схвильовано спитав пан Пляшкер. "Аякже! – вигукнув Суботик. – Хіба ви не помітили цього?"

Глибоко замислившись, пан Пляшкер сів на своє ліжко. Тоді поглянув на Суботика і сказав зробити так, щоб вони добре поснідали. Ледве встиг пан Пляшкер висловити своє бажання, як пані Моркван постукала в двері, увійшла до кімнати й поставила на стіл тацю зі сніданком. Вона була розлючена і дала 10 хвилин, щоб Суботик зібрався і

йшов геть з помешкання. Жінка вибігла з кімнати, гучно хряпнувши дверима. Пан Пляшкер ще не до кінця вірив у здійснення бажань, тож вирішив побажати чогось виняткового. Він попросив, щоб у кімнаті пішов сніг. "Дурне бажання! Ну справді-таки безглузде бажання!" – із жалем вимовив Суботик і кинувся до шафи, щоб взяти собі пальто. У кімнаті почався сніг, а потім й завірюха. Замети заввишки в метр вирости за письмовим столом. Суботик і пан Пляшкер почепили над ліжком ковдру й заховалися під нею від хуртовини. Температура в кімнаті впала далеко нижче нуля. Кава в чашках давно вже замерзла. Вони залізли на шафу. Тим часом пані Моркван бігла сваритися, бо минуло 10 хвилин. Коли вона відчинила двері, грізна снігова лавина вихопилася з дверей і накрила її з головою. Неначе велетенська снігова куля, лавина прокотилася коридором і вкотилась на кухню. Тут вона розбилась об кухонну шафу, розлетілася навсібіч і звільнила пані Моркван. У кімнаті пана Пляшкера раптом з'явився білий ведмідь. Тоді пан Пляшкер побажав, щоб настала відлига. Сніг почав танути, але перетворився на воду і затопив усі меблі. Білий ведмідь сидів по шию у воді. Знову у двері ввійшла пані Моркван, та хвиля заввишки з метр вихопилась із дверей, збила її з ніг і пронесла коридором. Мокра як хлющ, пані Моркван сиділа на холодильнику й люто волала. Пляшкер загадав, щоб кругом знову стало сухо. Мить – і в кімнаті знову стало так само сухо, як перед хурделицею та повинню. А на кухні пані Моркван думала: "Або я з глузду з'їхала, або цей Пляшкер знову жартує з мене!" А білий ведмідь почвалав до парадних дверей, штовхнув їх здоровенною білою лапою, вийшов надвір і сів на купу снігу, який пані Моркван повикидала совком із кухні.

Нарешті пан Пляшкер повірив у цятки Суботика. Тоді він загадав таке: щоб пані Моркван завжди, коли їй захочеться вилаяти його, казала протилежне тому, що вона думає. Тут з'явилася хазяйка і сказала: "Пане Пляшкере! Ви надзвичайно симпатична й приємна людина! Я не можу навіть уявити собі кращого квартиранта!" Суботика вона назвала найслухнянішою й найспокійнішою дитиною, яку вона будь-коли бачила! І попросила, щоб він ще пожив тут.

Коли жінка пішла, Суботик попросив татка бути обережним з бажаннями, бо залишилося обмаль цятки. Пляшкер побачив всього дві цятки біля лівого вуха, але він сказав, що подумає завтра. Суботик поквапив його, адже завтра – субота, а Суботики завжди лишаються тільки до суботи.

Пан Пляшкер сидів над аркушем паперу й думав аж до самого вечора. Часом він щось писав, тоді закреслював написане, знову писав і знову замислювався. Надвечір пан Пляшкер сказав, що не може придумати бажання: яка користь від грошей, коли людина хвора, навіщо здоров'я і довгий вік, коли їй судилося все своє життя прожити в неволі? Навіщо воля, коли людина така бідна, що змушена старцювати, або коли вона сліпа? І таке інше. Суботик виліз крізь вікно надвір і пішов гуляти. Коли він повернувся, пан Пляшкер сказав, що хоче таку машину, яка може виконувати бажання! Цієї ж миті пролунав дзвоник. Дзвонили в парадні двері. А незабаром з'явилася пані Моркван і сказала, що для Пляшкера принесли пакунок.

Коли він тремтячими пальцями розв'язав шнурок і зняв обгортку, перед його очима

постала чудова машина для здійснення бажань. У її блискучому металевому корпусі віддзеркалювалося щасливе обличчя пана Пляшкера. Він хотів уже ввімкнути її, та Суботик сказав, що машини для здійснення бажань бувають різні. Одні вмикаються ручкою, а інші – кнопкою. Суботик не знав, яка та машина має бути. Тому він владнав усе таким чином, щоб спочатку принесли саму машину. А тепер можна замовити до неї ручку або кнопку. Пан Пляшкер побажав кнопку, та вона чомусь не з'явилася. Тоді друзі здогадалися, що цяток просто нема. Перед загадування бажання про машину Пляшкеру здалося, що крапок було дві, та виявилось, що то була двокрапка, яка призначається для виконання особливо складних і незвичайних бажань. Пляшкер засумував: навіщо йому машина, яка не виконує бажань?

Скоро мала бути 12 година, Суботик мусив йти. Малий сказав, що Пляшкер знає, що повинно статися, аби він повернувся. А коли повернеться, то знову матиме багато синеньких цяточок. Отоді він виконає всі бажання! На прощання татко дав Суботику теплого вовняного светра та пару брунатних чобітків. Малий не так зрозумів, і не встиг пан Пляшкер і слова сказати, як Суботик запхав у рот светр і чобітки. "Смакота! – сказав він, жуючи. – Оце вечерея, так вечерея! До побачення, тату! Мені було дуже добре у вас. Я так чекатиму нової зустрічі!" Він відчинив вікно і виліз надвір. Суботик пройшов по темному присадку до ведмедя, що й досі лежав під кухонним вікном. Він сів верхи на ведмедя, і той підтюпцем побіг геть.

12 травня. СУБОТА

У суботу вранці пан Пляшкер прокинувся дуже рано, сів у піжамі за письмовий стіл і написав листа своєму приятелеві Вівторакусу, щоб обов'язково прийшов у вівторок. З листом він вибіг з дому. Пані Моркван виглянула з вікна й гукнула: "Доброго ранку, пане Пляшкере! Ви так гарнесенько бігаєте собі по присадку в самісінькій піжамі! І я не бачу в цьому нічого дивного. На вас аж дивитись приємно!" Чоловік повернувся у кімнату, одягнув костюм і знову побіг до найближчого рогу вулиці, де висіла поштова скринька. Опустивши в неї листа, він повернувся. Та раптом він згадав, що забув наклеїти марку. Пан Пляшкер знову сів за письмовий стіл і написав листа вдруге. Тоді наклеїв марку на конверт і вибіг із дому з конвертом у руці. Коли він повертався додому, пані Моркван так само сиділа біля свого вікна. Чоловік спитав її, яка завтра буде погода. Коли жінка відповіла, що цілий день має бути сонячно, пан Пляшкер дуже зрадів.

І ось тепер він задумливо сидить і чекає того самого тижня, коли в неділю не буде діла і яскраво світитиме сонце, а понеділок буде по неділі. У вівторок завітає Вівторакус із раками, а середа випаде на середину тижня. І нехай у четвер знову буде гроза і чотири рази гримне грім. А в п'ятницю він цілісінький день блукатиме містом та лісом, але таки знайде п'ятака догори орлом. А потім настане субота і повернеться Суботик. І справдиться тоді бажання пана Пляшкера, і на машині для здійснення бажань з'явиться кнопка. Пан Пляшкер уже давно придумав перше бажання, яке муситиме виконати машина: щоб наступної суботи Суботик не йшов від нього, а залишився назавжди.

*Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*